

TWINKIDS

In 'arme' landen wonen gewone kinderen zoals jij. Kinderen die graag buiten spelen, knutselen of goed zijn in sport. Kinderen die later piloot willen worden, of schrijfster. Kinderen die anderen helpen of geholpen worden, net zoals Mark en Jennifer in het verhaal dat hiernaast staat.

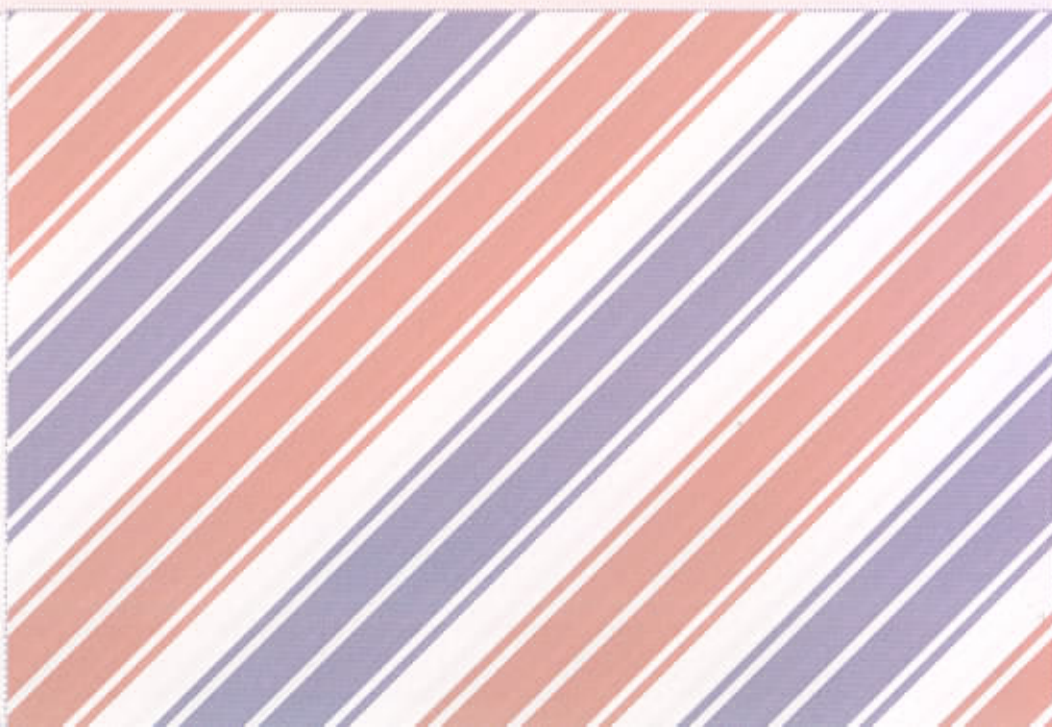
Kijk eens op www.twinkids.nl en klik op FRINGO. Daar staat een verrassing voor je klaar!

TwinkKids.nl

delen doen we samen

Met de TwinkKids tassenactie worden in Nederland schoolspullen verzameld die in Suriname worden uitgedeeld.

MARK

Ongelovig kijkt Mark naar zijn achterband. Lek! Precies vandaag.

Het is dinsdag, de dag dat Mark zelf op moet staan en voor zijn ontbijt moet zorgen. Zijn vader en zijn moeder zijn dan al heel vroeg naar hun werk. Hij kijkt beteuterd naar de lege fietsband. Hoe moet hij nu naar school?

Het zou vandaag een leuke schooldag worden. Drie weken geleden hebben groep 6, 7 en 8 een sponsorloop gehouden. Mark had zijn best gedaan om ook sponsors te vinden. Dat was gelukt, hij zou vier euro voor elke ronde krijgen. Zijn moeder dacht dat hij het maar vier ronden zou volhouden, maar hij liep er bijna zeven! Het geld van de sponsorloop was bij elkaar gedaan.

Daarmee had de school veel schriften, pennen, potloden en linialen gekocht.

Die staan in dozen in de hal. Vandaag gaat zijn klas al deze schoolspullen in tassen doen. In iedere tas precies hetzelfde. Al die tassen worden naar Suriname gestuurd. Daar kunnen kinderen soms niet naar school omdat ze geen schoolspullen hebben.

“Heb je problemen, vriend?” De nieuwe buurman heeft nog nooit iets tegen hem gezegd. Voordat Mark kan antwoorden, ziet de buurman de lekke band. Hij fluit tussen zijn tanden. “Die staat goed plat. Weet je wat? Leen mijn fiets. Ik denk dat je er wel op past als ik het zadel laag zet. Eén ding: zet hem goed op slot.”

Nog een beetje verbaasd fietst Mark naar school. Zo hard als hij durft op de splinternieuwe fiets van de buurman. Zevenentwintig versnellingen, vering, automatische verlichting en supersnel. Het zou vandaag een heel leuke dag worden!

JENNIFER

Als Jennifer de bezem wegzet, roept haar moeder. “Jennifer, naar school!”. Ze trekt haar geruite schoolbloes aan en zoekt haar broertje Leon. Even later lopen ze naar school. De buurt is niet de fijnste van de stad. Veel mensen vinden het er vies en gevaarlijk, maar Jennifer woont er.

Toen zij nog klein was, is haar moeder naar deze stad gegaan. Gevlucht eigenlijk, want het was niet veilig meer op de plaats waar haar familie altijd woonde. In de stad is geen gevaar, maar het leven is er toch moeilijk. Je kunt er geen groenten verbouwen, je kunt je niet meer in de rivier wassen en overal heb je geld voor nodig. Maar als je geen werk hebt, hoe krijg je dan geld?

Eén ding vindt Jennifer echt leuk in de stad. De school. Daar leer je van alles. Het leukst vindt zij voorlezen. De juf zegt dat ze “begaafd” is. Laatst heeft Jennifer meegedaan aan een voorleeswedstrijd. Voor wel 100 kinderen, met een microfoon. Toen is ze vijfde geworden en de juf en mama waren erg trots. Het liefst zou ze zelf verhalen schrijven en dan voorlezen. Maar het is moeilijk om aan pen en papier te komen. Zelfs op school hebben ze weinig spullen. Altijd moet je de

boeken delen met een ander, zijn er te weinig schriften en bijna geen potloden. “Jennifer, kind, fijn dat je er bent.” De juf kijkt blij.

“Vandaag krijgen we na de dagopening bezoek van een mevrouw. Weet je waarom?” Jennifer schudt haar hoofd. “Nee, juffrouw”. De juf straalt: “We krijgen tassen met schriften en pennen, voor elk kind een tas. Dus jij krijgt er ook één.”

Die middag lopen Jennifer en Leon snel naar huis. Jennifer voelt in haar tas en geeft haar broertje de kleurpotloden. Leon kijkt blij naar zijn zus en houdt zijn schat heel goed vast.